

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE
Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:
St. Bernat, 5, Pral.-2.^a
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d'En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N'Ernest Frau, Bros a.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes an es qui s'ho guany

La Cova del Drach

Dins un palau d'alabastre,
riquíssim, no fet de mans,
a on no arriba ni rastre
de llums ni renous humans;

dellà l'estany que s'interna
pel coval encantador,
disipa la nit eterna
una màgica claror.

¿Quina llàgrima d'estrelles
pogué filtrar allà dins,
qu'il·lumina maravelles
dignes de cèlics jardins?

L'estrella qu'allà il·lumina,
com topaci resplendent,
sobre l'aigua crestellina
la porta un cisne vivent.

Cisne de negre plomatge
allà habita per encant,
i en la pau d'aquell paratge
aixeca a voltes un cant.

Pot ser l'ha sentit d'enfora,
com un harpegi perdut,
algún viatger qu'explora
la cova, admirat i mut...

Mentres l'estel qu'enlluerna
aquell cisne portarà,
el Drach, rei de la caverna
devorar-lo no podrà.

I be prou l'engolirà
tal monstre, fill de la por,
que, aborrint llum i harmonia,
guarda inútil son tresor.

Guarda l'anell del misteri,
la clau del encantament,
i conserva en cativeri
una princesa innocent.

Dorn el Drach en són feixuga
a un recó fosc allargat;
però apenes res belluga,
ja se desperta irritat.

D'una són més llarga i forta
dorm la princesa gentil,
talment com estatua morta
dins són màgic camaril.

Aprop d'ella el cisne canta
i l'aigua del gorcú remou;
mes ella ni ab la complanta
ni ab les ones se conmuu.

Inmòvil jeu i pels riços
que li penjen del capsal,
l'adornen ja'ls degotícs
d'una corona fatal...

Sols ella despertaria
sortint del obscur poder,
si'l cisne, lo qu'era un dia,
un home tornava a ser.

Mes per tornar a lo qu'era
el cisne negre del lach
necessita la darrera
gota de sang d'aquell Drach.

¿Quin cavaller, com Sant Jordi,
matarà'l Drach indolent
i, fent que'l mon se'n recordi,
romprà'l dur encantament?

MIQUEL COSTA, Pre.

Creencies barbatxes

Fè ses cartes

¿Que vos torbareu molt, madó Pa-
ladeta?

—Quatre *segundos*, Vaig estendre
les a n'aquella senyora, que té s'home
a ses Portes i tornarè tot d'una.

—Feis via que les e-hu de fè a sa
prétona, qu'és venguda a posta d'An-
draig amb so seu, per veure si podràn
salvà ses saques de tabac que tenen a
sa cova.

Amb aixó «tòc tòc, qui es» vet aquí
es patró andritxol, vestit de negre amb
ses patilles enreviscolades, acompa-
nyat d'una dona grassa embolicada
dins un mocadò de daus, vermeiota i
xata, qu'umpl mitj carré amb so seu
vestit enmidonat.

—Uei, mestressa! Que e-hi ha res
de Carlos?

—¡Hola pretó: parexeu un marquès!
Entrau per endins... Com va sa pa-
trona?

—No puc pus,estic sofocada... jo
me muir... Tirau, dexaume seure, axó
no es agontadò... Aquest aufagó no
me dexa alenà...

—Dexau-la anà an aquesta; lo que
ha de mester es un sumante de palos
qu'axequen fum...

—Tu, lo qu'ets un *niyc* i no me fa-
ses axecà!

—Tirau, tirau no aneu de *quinientos*.

—I, jo, mes ase que la duc de remoc
p'és seus capritxos. I are ha ficada
sa banya en que li han de fé ses
cartes p'és meu *negoci*... i no s'ha
aturada de dar-me creu, fins que m'ha
ensellat i m'ha duit.

—Bòno, bòno, heretje massó... Ell
ja no creuries en la Sanc i tot... dex-
au-lò anà... mestressa ¿que no es
venguda mado Pelada?

—Are tornarà. (Amb misteri) Es a
ça una senyora are, per sebre si sa
seua criada te ses ungles llargues...

—I e-hu sabrà?

—Idò... Lo que diu ella es la fè.

—Veis mestressa; jo lo que vul se-
bre es si podem du es *fardos* a port,
si es meu cunyat de *Montifideu* m'en-
viarà ses cent lliures i si sa meua fia fa-
rà tec amb En Damià, es nostromo.

Llavò, vui sebre si pagaràn tot d'una
es barrisc ¿m'enteneu? perque m'he de
fé un vestit i vui comprà deu pams de
cordoncillo a Na Maria. Llavò voldria
sebre...

—Callau, qu'are vè madó Pelada

—Bon dia, mestressa i la companyia
¿i que e-hi hà res de nou?

—Com essè de nou, no e-hi ha res
de nou... La pretona voldria que *les hi*
escampasseu.

—No e-hi ha cap d'*inconvenient*...

—Porém pegà un parei de tirades.

—Entrem allà dins.

Sa patrona s'aixeca a sa tercera pre-
muda i s'en entren a sa rebotiga que
serveix de cuina i de tabernacle d'es
sacrificis. Eurevolten amb ses cadires
una taula baixa i madó Pelada treu un
joc de cartes veis i cerolòs; mescla
i mescla fins que estan a punt de cara
mètro, les se passa fent creus per
devant sa cara, fa resà un credo i tres pa-
renostros a sa patrona i s'asèu.

—En nom del Pare i del Fill, alsau
amb sa mà esquerra.

Sa patrona a'sa i la se mira amb sos
uis estorats. Tot hom calla. Es moix
bota demut es fogons i s'assèu. Madó
Pelada molt poc a poc escampa ses

cartes. En posa cinc de tira; a baitx d'
elles, altres cinc i així segueix sense di
una paraula. Quant en te desset o
deuit girades, se passa sa mà per sa
boca, escup, fa un gest embruixat i diu:

—¿Vos te teniu res amb un homo
moreno?

Sa patrona torna de cent colòs, mira
defora per veure si ell s'ha temut de res
i esclama.

—¿Aré que deis? qu'estau gata?

—No e hu prengueu a mal, vos vui
di si teniu conexensa o parentatje...

—Ah, ja se qu'és. Axò es En Da-
mia es meu genre pot ser.

—E hu veis... ja deia jo! Aquest *on-
ze de bastos* no me podia enganà. Idó
e-hu de sebre que an-aquest jove mo-
reno li pujen dues llàgrimes en sos
cinc sentits, a ses portes de caseua
per mor d'un camí tancat amb una bo-
na estrella i una mala llengo. Mirau-
hò; es *set de copes*, llàgrimes; es *cinc*
de copes, es cinc sentits; es *dos de*
bastos, ses portes de ca seua; es *set*
un camí tancat, es *deu d'oros*, una ma-
la llengo... no pot està més clà, *petro-
na*. Sa patrona pareix qu'està etzisada
tant fit a fit se mira ses cartes esteses.

Es moix sa grata es cap amb sa poteta
Madó Pelada estèn mes cartes i diu:

—Dos *sets* una separació; tres *sotes*
i *s'as d'espases* una *colúmbia*, aixó
ès lo que posaren a sa vostra fia, eh?
(sa patrona capetjà)... es *sis de copes*
de nit; es *dos d'espases*, una carta; es
tres per mà.

—¿Si que los m'envia! Jo ja'm pen-
sava no posar-los mai sa mà demunt.

—¿Que e-hu de rebre doblés de fora
Mallorca?

—Si.

Ido los vos envien. Es *sis d'oros*
dobles... i un camí ubert amb estrella,
encare que aquest *set d'espases*, una
pena amb clau pero no, *s'as d'oro* una
bona noticia, un valò; en casa estranya
es *tres de bastos*.

—¿Que no sabeu qu'és axó ¿diu
sa mestressa; Axò es que los vos dú
qualque marinè del *Santiago*. No pot
esser altre cosa

—Bono, madó Pelada; pero lo que
m'interessa més sebre es si *negoci*
d'es meu anirà bè o no aquesta vegada.

Callau i no frisseu
I sa sibitla estèn i estèn més cartes
fins que ja no n'hi ha pus. Llavò posa
es colos demunt sa taula i es cap dins
ses mans, mentres diu amb veu profè-
tica:

—Vos surt una mitja malaltia amb
una atlotà rossa, i una mala llengo; vos
prové un jove amb llàgrimes i un camí
tancat a ses portes de ca-seua; vos pu-
ja una cara extranya amb bones noti-
cies per la mà. Are vos matexa sebreu
lo vostro.

Aplega ses cartes, dexa sa patrona
amb un pam de boca uberta, cobra es
dos reals i s'en va.

Sa mestressa veinada arrecona sa
tauleta, es moix fuig d'es fogons i en-
tra es patró.

—¿Qu'és estat això? ¿Que diu?

Sa patrona, que no ha pogut enten-
dre encare ses profecies de madó Pe-
ladeta, li diu plena de fè.

—Si, homo; anirà bè i cobrarè cent
lliures que venen per la mà:

Es patró, encare que no vulga, està
satisfet desde que li han donades bo-
nes noticias.

—Ala anèm qu'és tart; i encare hem
d'arribà a la Sanc a fer-li una estació.

—Gracies, mestressa per tot i per
s'incomodo...

—Voleu callà!

I patró i patrona s'en van omplint es
carré amb ses faldetes d'ella i ses
patilles d'ell.

—No'm parlem pus, diu sa patrona.
Es un *portento* aquesta doneta, Es
qui no e-hi creu es perque está gat.

* *

Efectivament... En Damià *no* se ca-
sà amb sa fia de sa patrona.

Es carabineros agafaren es tabac.
Es cunyat de *Montifideu* no va envià
ses cent lliures...

I es patró diu que romprà dues ca-
mes a sa seua dona es dia que li torn
parlà de ferse *fè ses cartes*.

Idó, preniu llum de Na Pintora es
qui creis més amb cartes i altres er-
bes, que amb lo que mos diuen ets
Evangelis que contenen sa paraula de
Deu, i en lo que mos ensenya creure
es magisteri infalible de l'Esglesia.

PEP BANDERA

Tant mudat i carregat
com qu'això no hi diga massa,
ses bones formes traspasa
mirau-lò a n'es carabassa
pareix un senyò tronat.

Programa

De la Pelegr nació manacorina a Cura
en commemoració del VI Centenari
del Beato Ramón Lull.

Dijous, dia 7.—Comensament del
triduo de preparació i bendició de la
nova i hermosa bandera dels Terça-
ris.

Divendres, dia 8.—Segón dia de
triduo.

Dissapte, dia 9.—Tercer dia de tri-
duo i despedida de la Pelegrinació a l'
hora que se resoldrà.

Diumenge, dia 10.—A les 4 de la
matinada, tots els pelegrins replegats
a la Parroquia de Randa rebrán el dis-
tintiu i se darà comens a la solemne
processó per pujar an el Santuari, des-
prés d'un acte d'adoració an el Santís-
sim Sagrament.

A l'arribada a Cura que serà a sorti-
da de so!, Missa amb comunió gene-
ral i fervorins que farà Mossèn Antoni

Truyols Secretari del Seminari, i llevò a berenar.

Visita a la Cova del Beato Ramón. Ofici major cantat pe'ls Pelegrins. Predicará un frare de St. Francesch. Despedida.

Si qualque cosa més s'ha d'afegir o modificar ja s'avisarà amb temps.

Pe'ls homos hi haurà ensai de les cançons i la missa, cada vespre, a l'Oratori del Hospital i per les dones a l'Oratori de les Monges terciaries de St. Francesch.

En aquesta pelegrinació s'estrenarà una bandera de seda blanca, que a una part hi té s'escut de Sant Francesch voltat de brodades de sedes i una partida de pedretes de colors i d'un foc color de rosa amb una inscripció que diu: *Mihi antem absit gloriari nisi in cruce Christi*.

A s'altre part hi ha s'escut de Manacor amb una pauma i un brot de llover voltat de lletres que diuen: *Orde Tercera de Penitencia - 1915*. Completa aquest dibuix i l'adorna molt es cordó franciscà.

S'asta és de metal i té una creu patriarcal, quatre florons i sa bolla del mon.

Se pot dir que és un penó hermós i elegant, brodat de seda i or, es millor de tot Manacor.

Ha tret es dibuix un frare franciscà.

Que tot sia per major gloria de Deu del Beato Ramón Lull.

Amb un jac blanc ajustat, un calsons i un bombet, botes i un mocadret un puro i un bastonet tenim un jove mudat.

El salt d'En Fonoi

(Segueix).

Al entrant els guardians moros d'el castell, mantenien la consigna que s'havien imposada: uns guardaven la paterna darrera les aspilleres de la torre quadrada; altres, de l'atalaia alçada damunt l'abisme a la part d'el mitjorn, aguaitaven a ses plantes tota la vall de llevant a ponent i el poble dels cristians; i els restants, desde l'alberc junt al vessant de la penya tallada, vigilaven dia i nit els camins i viaranyes p'el rost i el comellar fins an el fons de la vall, per temor d'una sorpresa de part dels cristians, qui no s'ocupaven gaire d'ells. Passaren dies i mesos i els moros no baixaven de les montanyes ni venia el promés ausili d'els africans: L'hivern mes cruu que mai, s'acosts-

va a la fi, i les provisions temps feia que s'eren acabades; aigua no'n faltava, els aujups estaven plens, més el seu únic aliment eren herbes, arrels, caragolins i altres alimanyes... Els tres o quatre menys robusts, de fam i febre eren morts durant la darrera nit, i, sens forces per enterrar-los, els llançaren dins una encletxa a mercè de la seuvagina.

El castellá, En-Fonoi, perduda ja tota esperança, groc, sec, amb les galtes begudes, la vista esglaiada; mitj mort per la fam i l'angunia, reuni els companys qui quedaven vius, a un planiol darrera l'alberc, junt al vessant de tramuntana, d'on veien al devant les montanyes de la llibertat i la vida, i així los parlá: Aquests milans i voltors qui nos rodetjen nos diuen lo que será de noltros si continuam aquí un dia mes; sortir per la poterna que els inimics no perden de vista, es anar a cercar la mort; entregar-nos a ells, pitjor encara, caure en esclavitud; la salvació està en seguir aquest camí, —i los signava amb el braç estés l'abisme que tenien an els pès. Ses rames de les alzines serán la nostra millor defensa, i si bé es veritat que la falta de respiració nos mataria durant la caiguda, posarem el cap dins una alfabet de les moltes que tenim, buides per desgracia. Llavors atravesarem la vall casi despoblada i, enfilantnos per les montanyes, prompte nos reunirem an els nostros germans: tal és la nostra planeta i la voluntat d'Aláh.

La sort designá l'ordre en que havien d'empendre el camí fatal. Un pastoret qui guardava ovelles per entre el bosc d'abaix de la penya, va veure la caiguda del primer sarrahí, i sentí que de dalt preguntaven: ¿Que t'has fet mal? —Comprent la feta, contestá al punt: —Noo...! —I no deia cap mentida, que ell no s'en havia fet gens ni mica de mal. Un darrera l'altre, amb el cap dins l'alfabet, tots pegaren el salt mortal; i el pastoret contava que el tròc mes gròs qu'en quedava d'ells era el tenrum del nas.

Quant D. Jaime vengué per tercera vegada el mes de maig de 1232, per rebre la sumissió d'els moros de les montanyes, qui, retuts per l'hivern i la fam, sols al mateix Rei volgueren entregarse, el castell d'Alaró estava ja custodiat per una petita guarnició cristiana, qui, mes endevant, havia de dar alt exemple de fidelitat, digna de les páginas de l'istoria.

JUAN ROSSELLÓ

Sa mina d'or

Dos germans que s'anomenaven Bernat i Lluís s'embarcaren de cap a s'altre banda de mon per cercar-hi fortuna.

En Bernat va prendre tot-duna per compte seu una partida de corderades de terra inculta. La va treballar ab gust i inteligencia i la convertí en un hort fertillíssim que li donà pá i guany ab abundancia.

En Lluís, malfener i més ambiciós que son germà, va començar a trescar valls i montanyes, per veure si trobava una mina d'or que li permetés tenir molts de doblès sense fer ni brot de feina. Per llarga temporada dugué una vida de lo més trista i miserable, no menjant més que rels i fulles dels arbres. Qui no se causa, alcan-a, deia ell, i a la fi un dia arribà e ca'n seu germà ab un sac plé de bossirets d'or brut.

—Mira, mira, digué an En Bernat —quina bona fortuna he feta jo en poc temps; ara ja me pue riure de sa feina; ¡tot aquest or es meu! ¿ho sents? ¡es ben meu! ¡Som s'homo més ditxós d'aquest mon! Però fé d'ina i donem qualque cosa per menjar que estic mort de fam i de cansament.

—Si que te'n donaré—contestà En

Bernat—però ab sa condició de que tu me pagaràs per cada tròc de pa es seu pès en or.

Aceptat!—digué En Lluís, obligat per sa rusca que duia.

Pocs dies després, quant En Bernat se ve haver fet seu tot s'or des seu germà, li digué:—Germà benvolgut; vet-aquí es teu tresor, jo'l té tonrn; no som capaç de pactar-me d'una manera tan cruel ab ningú i manco ab un germà a qui estim molt; he volgut únicament ensenyart-te com ses riqueses no donen tant de benestar com molts se pensen, i que se verdadera riquesa és sa feina; aquesta sí, que dona molts de bens i moltes d'alegríes, pures i llegítimes.

FAR

Rondaia popular de la Gasconga

Dos mercaders

escalabrats

An En Martinet Pou i Rosselló.

En Capdamere era un atlotell que an es quinze anys havia tenguda sa desgracia de perdre son pare, roman-guent an el mon amb sa bona companyia de sa mare i un parei de bous per tot hereuatje, que no li servien per lleurar.

Trobant-se mes envant ja garrut i que en penes sabia dos genitius, i no tenguent esperances de poder fer mai cases amb arc anant darrera es bous, resol vendre-los, havent empero demanat abans parer a sa mare com a bon fill que'ra.

Per espai de quinze dies no duia altra curolla que donar-los racció doble a fi de que en esser s'hora poguessen dir aquí som de grassos i ufanosos.

Un dia qu'es determiná a vendre es bous agafá sa mare i li digué:

—Escoltau, mu mare Ja es hora de dur a fira es bous, a veurer si surten bons compradors. ¿Que trobau qu'en tenc de demanar de cada un?

—Lo just i raonable, has de demanar, fill meu, respongué sa mare. Sempre e-hu has de fer axí i ja vorás com tot l'anirà bé.

En capdamere parteix an el poble veinat, pero abans d'arribar-hi dos mercaders qui d'enfora guiparen es dos bous qui s'en venien daxo daxo, començaren a mirarlos i quant los tengueren aprop, fent sa torniola s'hi arrambaren, obrint-los sa boca per examinar ses dents, ets uis, lloms i cames.

—¿Qué en vols d'aquexes dues peses tan ben fetes? demanaren aquells mercaders an En Capdamere, pegant-se tot d'una de tracto.

—¿Qu'en vui? lo just i raonable, respongué rabent s'aflot.

Aquexa resposta a la babelana dexá taiats i sense sebre per on pendre an aquells dos homos, qui se miraven estafarittlats una bona estona.

—Bono ¿i qu'es lo just? s'atreu i damanà un.

—¿I lo raonable? respongué s'altre curiós mentres canaven amb una uida profunda de dalt a baix aquell jove-not que los semblá un poc curt de gambals i que per lo tant en podrien sortir en mitja espasa manco, fent-se amb aquella compra sa barba d'or.

No rès, digué es primer maliciosament, després d'haver fet com qui pensar-hi un poc, mentres obría sa pataca de fumar.

—Jès, amic meu, dols estimat, vet aquí lo just, posant tot seguit dins sa mà d'aquell pastor una pesigada de tabac.

Sáltre treguent de dins sa butxaca una fava que trobá rebostetjant-hi, la posa dins s'altre mà diguent:

—¡Vet—aquí lo raonable, fyi meu dols estimat de sa meua anima! i agafant sa corda d'es bou, los s'en menaren cap a la vila, dexant l'amo en porret en mit, d'es camí amb una fava dins una mà i sa pesigada de tabac dins s'altre.

Segurament que no li agradaría goluta aquella venuda, vegint-hi mettafera; es bous ja estaven venuts i pagats i en que vés que s'en havia duit s'aumut pes cap no era hora d'anar a cercar raons.

Sa mare, que ja esperava es seu fyi amb bona devoció, quant el me vé de lluny, qui venia sense es bous s'en alegrá altament, perque perque creia que los hi haurien pagats a bon preu i sobre tot pensant en sa mocadorada de doblès que li abocaría dins sa falda; pero quins contes mes errats conegué que havia fets, quant obrint ses mans sols hi caigueren una fava i sa mitja pesigada de tabac que encare duia es seu fyi estreta amb dos dits.

Sa sanc li quedá tan apressa que no pogué de manco d'amollar es xot i al instant tot foren botes i carretells. — Pero ¿que has fet bambol més que bambol ¡com no e-hu veia que te saupaven es bous! ¿qu'ets nat de avui i batiat d'ahi? Ell segons veig no servirás pes plá ni per sa montanya... ni agafarás mai es llop per sa coua; i mentres tant En Capdamere agontava resignat aquella calabruada de termes i califi-catiús que taiaven cantons i qu'el me dexaren fet un pobre de sos pes. D'aquell dia ença resolgué que no comportaria que sa gent el tengúes més per un orates, que an aquells dos mercaders sa millor fava de son caixal i que los faria rentar llana negra.

Sa mare li havia dit que no seria encapàs de agafar mai es llop per sa coua i axó l'ofengué molt, axí es que quant hagué acabada sa lletania de termes que duia estojada, prengué una corda i una destral i s'en và tot dret cap an es bosc veinat; quant e-hi arribá se posa allargar es coll per porer mirar enfora, obrint uns uis com asasalers i trescant d'ací i d'allà ben falaguer. Mes no fè tota aquesta feinada de bades, perque prest pogué guipá un llop que dormia tranquilament dins es seu cau, i ben replé després d'una gran dinada d'euveies robades... En Capdamere sense perdre temps fà un nuu corredor a sa corda, camina cap an es llop peu puntes i sense estamanetjar-lo poc ni molt, passa es nuu per sa coua, ferma es cos amb un parei de brassades de corda i tot segur de que ja no poria fer un petit de mal, el s'en mena tot gojos a ca seua, per fer mentideres ses paraules que no e-hi havia gaire sa mare li havia tirades per sa cara.

—¡E-hu veis, digué En Capdamere tot-d'una que l'hague vista, si som estat capaç de dur un llop fermat per sa coua! ¡Que vos creieu qu'es vostro fyi era un giringoia, un gallina banyada i que no mataria mai cap moro que hagués nom Juan!....

—¡Oh fiyet meu, s'exclamá sa mare, estic que no m'en puc avenir de sa proesa que acabás de fer! Tenc de veurer si t'en sabrás desfer tan bé de sa mala passada que te feren amb sos bous s'altra dias.

—¡Si mu mare, que m'en desfaré, ja e-hu veureu!

**

An En Capdamere n'hi ha venguda una de bona. Sense dir res s'en và a s'estable, agafa un moltó, el mata, l'escorxa i posa sa pell demunt es llop, tapant-li ses cames, cos i cap i are mes bé qu'un llop sembla un xotet de cordeta. Tot satisfet En Capdamere de l'idea lluminosa qu'havia tenguda i lo bé que fins llavò li anava, s'en mena amb ell cap a la vila aquell animalot vestit de pell d'altri; mes sa bona sort vol que p'es camí topassen es dos matexos mercaders de s'altra vegada que tan bé se camparen en sos bous,

cregut que are los aniria d'una manera consemblant.

—¿Qu'en voleu, amic Capdarmere, d'aquell animal? digueren ja d'un tros lluny.

—Trenta escuts l'últim.

—¡Trenta escuts! respongueren admirants'en es mercaders. Ell aquesta vegada no l'hi ets possat per poc, home ¿Has pensat mai lo qu'es un escut?

—¡Bon refoi, digué ell amb tota sa naturalitat d'aquest mon, un tros de plata redó amb a que ets jugadors e-hi poren jugar a cara i creu, i ses persones estoviadores estojar-lo dins calces!

—¡Vaja, digué un d'ells fent es desmenjat en talent, trop que trenta escuts es preu d'una vaca; no d'un xot com aquest!

—Empero vos faig a sebrer per si no e-hu sabiau, contestà En Capdarmere, que aquest animallet val per cent euveies, ses proves me podrán gordar de mentir. Amollau-lo dins uns sestadors i ja me'n tornareu sa resposta. És d'un natural tan empagador, com e-hu poreu notar per ses ombres mortes de sa seua fatxada, que solament viu de nit, i n'es poc afectat de que nigú li mogui beies. Sobre tot no m'està bé a mi alabar-vos-lo ni daurar-lo d'estany perque e-hi tenc part interessada. Menau-vos-lo, fermau-lo, en fer-se hora baxandó dins es sestadors a on e-hi tengueu ses euveies, tancau ben fort sa porta i l'ondemà voltros mateixos vendreu a vourer-me per sa feina que vos haurà feta. Vos assegur que ses euveies no haurán mester tondre.

Ell s'ho begueren tot aquells mercaders i lo qu'es pitjor que volgueren ferne sa prova com un vint i quatre.

Amollaren un doblè demunt s'altre fins a trenta escuts i més contents qu'un cá amb un os, s'en dugueren s'animalot, fermant-lo dins es sestadors amb una guarda d'euveies. Tota aquella nit e-hi hagué un viva'l rei alt de punt. No se sentien mes que bels esglaiadors de euveies, corredisses i sudades a ses parets i portes cercant un forat per on fugir, fent timblar tota sa casa.

L'ondemà demati quant se veren es dos mercaders, es bon dia que se donaren casi fou retreurer sa barrina que amb tan bona sort havien feta es dia abans.

—Amb un parei mes qu'hem fessém com aquesta amb aquell atlot xeube, me sembla que ses ganancies qu'hem treurém no serán de Na Peix frit. No has pensat gens en sos cabrits que mos nexarán entre Nadal i la Candelera?

Pero.... ¡quins contes més errats! quant foren an es sestadors tot e-hu trobaren violentament trasmudat, i lo que's pitjor pogueren voure esglaiats, una gran estesa d'euveies mortes dins un bassal de sanc i es llop vestit de xotet, qui compreguent que així mateix havia fet llarc aquell vespre, cercava es dret cap a sa porta, que no se torbà gaire en trobar, i tot passant amb una endenada per devall ses cames d'aquells dos marxandos atabacats, mentres corria cap an es bosc amb poca vessa an es galindons, semblava que los deia.... i are encalsau-me darrera amb un pá calent.

Quant es mercaders veren s'endemessa romangueren en sos cabeis drets e-hu veien i no e-hu creien, sa donaven sa volta i retxaven ses parets, diguent-ne de verdes i de madures contra aquell jovenot que encarè que semblas una gallina banyada i no sabes dir dos, los havia jugat un pas tan garríf. La cosa es evident que no poria romandre asutxuaxí; era necessari vourer-se ses caretes per dir-n'hi quatre de fresques i fer-ji a sebrer qui era ell i si emportás entimar-li ses temporalitats amb una cara de rais. Dit i fet s'en van tots dos a Ca'n Capdarmere més encoses que cabos de realistes consentits a fer-ne una de ses seues;

mes aquest qui ja se veia venir sa ruxada i sabia que havia de rebrer ses tornes, estigué tot aquell demati a l'aguait dins ca-seua, tenguent-los empero pensada un'altra engallada. Tenia es nostro jovenot un cà de lo més trempat per cassar pollets d'altri i que per mossegar tota persona nada que li vengués davant se pintava es primer i aposta li tocava fer es principal paper de sa nova comedia.

En Capdarmere havia tengut es bon acudit de possar un budellet plé de sanc an es coll d'es cà, ben amagat dins es pel llarc i espès; tot e-hu tenia a punt de pastora mia.

De prompte vè venir d'enfora i manades fetes cap a ca seua es dos mercaders i amb un tancà i obri d'uis, senti ben aprop es trepitx qui sa costava de pressa; mes res de tot això li girà es ventre perque sabia qu'es cà no li faria figa, tan ben ensenyat el tenia. Quant aquells dos malanats posaren peu demunt es portal de Ca'n Capdarmere i quin esclai més grós prengueren vent es cà allargat a s'entrada dins una bassa de sanc i es revelar d'alot amb una guinaveta que li acabava de ficar dins es budellet!

—¡Es cotris! digueren tots dos a la una com si un llamp los hagués taia-des ses cames en sec, dexant tota sa rabia que duïen, ¿i are perquè fas això?

—¡Vès perquè! contestà s'atlotó tot tranquil. E-hu de creure i pensar que's meu cà te sa gran desgracia de pujar-li molts de dies an es cap una gran calrada de sanc qu'el me posa furiós, abordant-se a tot quant té davant, mossegant an es qui primer trobi-ga avinent. Mes jo que ja sè es mal d'on vè i he trobat també es remei, cada vegada que me trob dnis aqueix ball, agaf aquest guinavetet, li obr una vena d'es coll a fi de que pugui donar sa sanc que té demés. Es vé que li costa la vida cada pic, pero en camvi tenc una paraula miraculosa que le hi torna tot d'una.

—¡Meem, digala-mos! ¡ltre non voldriem veurer més que aqueixa! Es cà qui estava allargat en terra fent es mort i que e-hu sentia tot, no se ballugava de cap cames ni coua, perque així le hi tenia ensenyat son amo.

Pren En Capdarmere es guinavetet muat encare de sanc i comença a dir amb una veu molt fonda i esglaiosa.

—¡Guinavetet, ginavetet de manec negre, ginavetet de manec blanc, torna sa vida an es meu cà a l'instant.

—¡Guinavetet, guinavetet de manec negre, guinavetet de manec blanc, torna sa vida an es meu cà a l'instant!

Es cà comença a moure un peu are, es cap i sa coua suare, fins que pegant una forta revinglada d'en terra s'aixecà dret.

—¡Quinze vegades ja van amb aquesta digué En Capdarmere an'es dos mercaders que estaven com a beneits de vourer lo que veien; si, quinze vegades que som hagut de fer an aquest pobre animallet aquesta operació mes s'ha de tenir en conte, afegi per entrar tot d'una amb olivetes, que's remei no es solament per cans ni cusses, sino que vá com l'anell al dit a tota casta d'animals, sien bous, vaques, cavalls, muls....

—Que també seria bò, p'es bous qu'envesten? s'exclamà sortint com pinyol de cirera, un mercader d'aquells dos.

—¿I p'es cavalls sorrers i malfenrandos? e-hi afegi s'altre.

—¡I per ses sogres raboes! respongué s'atlot sortint com una centella. Amb aquest guinavetet! que sé jo quantes coses se poren fer! Per rès nat del mon m'en desfaria d'ell; encare que me prometessen ses Ameriques no'n farien boca.

—Així mateix farieu un pensament si el vos pagava bé, digué un d'aquells dos toca-hores. Un guinavetet com aquest necessit per un bou que invest com una fua de llamp, a tota persona que vegi davant; per poc la semana

passada no e-hi ha amb mi un *la de Dios es Cristo*.

—¡Mirau quina cosa, respongué s'altre, jo me queix d'es meu mul pes caire contrari. Quant el pos dins es brassos d'es carro, se posa recula qui te recula fins que tot carro i mul, pega dins una cuneta o troba paret que li posa barra forta.

—No rès digué En Capdarmere, jo no sé lo que tenc de dir-vos, pero tant arribareu a dur sa gerra a sa font que al cap i la fi e-hi quedarà.... vull dir que si axí mateix posareu bon preu tampoc no voldria fer-me dolent. Trop que val es ginavetet cent escut, pero perque sou voltros el vos donaré per coranta.

—¡Coranta escuts un guinavetet! ja es que Deu vos ho ha dexat dir.

Mirau, digué aquell revetler d'alot, més cara es una mortaia. ¿E-hu pensat bè s'objecte que compraveu? ¿i are no veis qu'en venir es cap d'any vos ne farà estoviar més de mil, just de gornicions, visites de manescals i altres erbes?

Tant formal parlava En Capdarmere que aquells dos mercaders s'ho begueren tot com s'iniquitat. Amollan coranta escuts fins a una maia i tot posant-se es guinavetet dins sa troca que duïen fermada an es cos, s'en van tot satisfets a vourer es bou qui pasturava tranquilment dins es prat i es mul qui de tant en quant s'enfilava a qualque abre carregat de branca i espès fullatge per esporgar-lo amb ses dents.

—Jo t'assegur, digué tot d'una que vé es bou, que la te de fer perdre de casta forta a sa suquera i sense dir mes paraules li invest amb so guinavet ubert an es coll, amb tant bon dret que en dos minuts hagué axaplats es potons dins una bassa de sanc.

—¡Tú, mul, ja t'en ensenyarà aquest de fer anques enrera en dir-te ¡arri, mal tornasses d'or! mentres li aficava an es pits es guinavetet.

Fins aquí tot es anat de lo millor, digueren un i altre, are manca que sa prova e-hi vaja tant.

—¡Guinavetet, guinavetet de manec negre, guinavetet, guinavetet de manec blanc, torna sa vida an es bou i an es mul a l'instant!

—¡Guinavetet, guinavetet de manec negre, guinavetet de manec blanc, torna sa vida an es bou i an es mul a l'instant.

Repetiren aquexa tonada, cada volta alsant més sa veu no se quants de pics, mentres se decantaven amb precaució dos cossos estesos en terra, per que an pegar sa fua per posarse drets no quedassen un i altre devall ses potes. Mes tampoc e-hi havia tant de perill.

Ben prompte veren que aquells dos animals les feren es sort, com també es clot que amb axó los havia parat aquell jovenot, que a pesar de tenir-lo per un bobia i un bandua, així mateix los feia rotà sanc viva.

Duen es cossos d'es bou i d'es mul an es carnatje amb un carro; mes com sa mosca ja los havia pegat an es nas, comensen a enrrevellar-se un i altre, jurant i jurant que aquella vegada no vendria a tros per hom de sa corpora d'aquell jove... beneit. No e-hi hauria vels que e-hi valguessen, nigu mes qu'ells li havien de posar es ruc es porxo ja que los n'havia fetes per veurer i creurer.

I mentres aspergien i peguen potadetes de rabia, van cercant un odre de cuiro ben revengut, una corda de ses més fortes i gruxades i quant e-hu tenen, partexen ralents cap a Ca'n Capdarmere, qui ja feia estona esperava es *xubasco*.

Quant aquest vé de lluny es dos mercaders que venien ben resolt i en devinant ses males intencions que los menaven, se tira dins es llit i sa posa a fe uns roncos que alsaven terreta de mitja hora enfora.

Es dos mercaders sense demanar per mis s'en entren dins ses cases, conexen

es roncos i escolten d'on venen i s'en-van a sa cambra a on geia En Capdarmere, l'agafen p'es cap i peus, l'afiquen dins es sac i com un moix qu'el duen a tirar, el se carrega un demunt es coll partint tot satisfets de pensar de que ja no les ne faria més d'aquell dia en-vant.

En lloc de prendre tot dret cap an es bosc, veinat s'en van dret en candela cap a la má, a on havia d'acabar ets *alems* d'una vegada aquell repunyament de fotimó que los havia sortit de sa marca de s'am, quant manco s'ho pensaven.

Fermat dins es sac En Capdarmere i lo qu'es pitjor en mans d'aquells dos llocifers qu'el tenien tan mal a plè demunt sa terra com un mal de ventre fort es dia de Nadal, figurau-vos com tendria s'animeta, ¡com pasaria es temps resant a ses animetes del purgatori perqu'el traguessen d'aquell lloc de torments, recordant-se de passada de ses onze mil verges martirs!

Nogosava dir un mot, ni mitg tan gros era es susto que duia dins es cos, esperant tan solament voure com acabaria aquell gomboi que li havien armat.

Es dos mercaders, que havien duit un poc per, hom demunt s'esquena es sac amb En Capdarmere, arribaren es cap d'una partida de temps de caminà, espeuats i amb un pam de llengo defora a hostal que e-hi havia su ran d'es camí. Se descarregen es sac en terra amb un *rebato*, entren dins s'hostal per dessuar i remuiarse sa gargamella amb un glopet de vi o d'aigordent d'es bò. En Capdarmere defora no bevia vi ni aigordent, pero per ses comandacions que havia sentides, començava ensaborir s'aigo salada de la mar i just axó ja bastava per fer-li perdre ses riaies del tot. Mentres embuiava lil dins sa calsa pensant de quin cap fer estelles, senti pases que coneguè qu'eren d'un homo que s'arrambava, i sense perdre temps comença a dir amb una veu molt fonda i compasiva.

—¡Oh vos qui passau per aquí, compatiuvos d'un pobre dimoni qui geme-ga fermat dins aqueis sac!

Aquell homo qu'era un altre mercader, romangué astorat quant sent aquells gemecs i pogué sebre d'on li venien.

—Jo som un jove desventurat que per voler cumplir es vot que tenc fet de no casar-mé, me duen ara dos polsardos an'es palau d'un gran rei per enmaridar-me, vulgues no vulgués, amb una princesa lo mes garrida del mon. En via ninguna e-hu consentiré, iestic consentit arribar fins a ses tres pedretes, que ultrapassar es vot qu'he fet.

Molt de nou vengué tot aquest manifestori per lo extrany an es mercader i més encare quant sentí que no volia per muller a sa fia d'un gran rei que duia un gros l'acompanyament de soldats, llibras, pajes, marquesos i altre gent de qui fa fèr.

Sobre tot digué aquell homo, encare que no mos haguem vistes ses caretes i no sabia de quines egos veniu, trob que sou ben prim d'escaldams i que feis es roissos ben grossos. Si volgué-seu així mateix e-hu podriem arretglar a vourer si quedaven contents tots dos; jo me posaria en lloc vostro dins es sac, vos en sortirieu i ses raons s'haurien acabades... ¡Bon refoteta de Ca'n Pau! totes ses coses d'aquest mon fossen tan males de compondrer....

En Capdarmere que ja se trobava mal a plè enconiàt dins es sac, no hi hagué de pensar du's vegades per donar es sí; i dit, i fet en sur tamb a alegria d'el qui recobra sa llibertat de s'aïre pur i sa vista d'es sol, mentres que e-hi entrava aquell beninoni condemnat a vourer-ne de verdes i de madures, amb sa ilusió vana d'un rei que ben prest s'ha d'enmaridar amb una reina.

En Capdarmere torna fermá es sac com abans, sense fer rès conexedor, li est'reny darrera sa guarda de xots d'

¡Qu'es de mal es teni mall
¡qu'es de mal esser fetjudes!
ses dones que son agudes
en que sien mostetxudes
sempre estan per un igual.

aquell mercader tot xalest cap a un bosc veinat, convençut de que encare que aquell pobre errat de contes era rei dins es palau d'es sac, de llavó en envant era ell l'amo d'una guarda gonyant-li amb axó i nò d'un bon tros.

Es cap i la fi surten es dos mercaders de s'hostal havent buidades primer dues botelles de vi, se carrega un es sac i s'en van tot dret cap a la mar que colombraven no ja molt lluny.

Arriben dalt un pujolet atupat per ses ones espumoses de la mar, que semblá de primera an es dos botxins, i aquell pobre homo fermat, per ventura se pensá que havia arribada s'hora d'itxosa de vourer la reina, sa seua esposa i ses terres d'on n'havia d'esser rei.

Agafen es mercaders es sac per dos cornalons, el venten poc a poc i quant començá a dur envestida, l'amollen en sec, caiguent de plum, amb un renou sortí de cloc dins s'aigo, afonant-se tot d'una com una pedra.

Aborronats aquells dos, d'es crim que acabaven de cometre i tement que sa justicia cercant-los de nas a nas no los posàs ses mans demunt, e-hu donaren tot d'una a ses comes, mes En Capdarmere que de lluny los veïava es blè i, en volia vourer de tot alló desde la a fins a la b, corr a sa vorera; tot exposant sa pell d'es diumenges se tira dins la mar, d'on tengué encare sa bona sort de treurer mitg afevat, aquell mercader que tan bon negoci havia fet aquell dia amb ell. Quant tornà en sí, ses derrerres que tenia de demanar an En Capdarmere com havent li promés que se casaria amb una princesa, no solament no s'hi havia casat, sino que li havia fet tenir es cuïro en renui dins aigo saladada. Donà gracies sense anar d'emperendengues, ni d'aquesta meua i aquella es teua, an aquell que l'havia alliberat de fer es bategot i es cuïc d'una vegada, treguent-lo de dins sa boca d'es pexos, estreguent-li c... batut i cara alegre a ca seua, tenguent ja per contaar a tots es veinats i coneiguts sa passada que li havia succeida per edificació de propisi extrany ambiciosos.

Passat es primer susto es mercaders no se donaren punt de repos fins que tornaven a sa vorera de la mar per vourer si ja no s'en cantaven galls ni gallines d'aquella mopia poli-sarda de Capdarmere, i si trobaven s'ordre de cuïro arreplegar-la perque tot no havia d'anar per ses bardisses ni havien de deixar perdre ses manades p'es rostoi.

Camina, caminarás s'en van esporuguits encare an'es pujolet d'es crim; mes joh sorpresa! abans d'arribar-hi

destrien una guarda de xots i cabres i un homo derrera que casi per instint endevinaren amb ell an En Capdarmere.

— Germanet ¿que son vostres aqueixes euveies? demanaren an es pastor aquells dos mercaders mirant-lo-se ben arreu per vourer de treurerne es net.

— I vostres, senyors meus.

— Quantes n'hi ha.

— Docentes cincuenta.

— I qu'en voldries de totes?

— Lo just i raonable.

— Lo just i raonable!?.. Tal volta podria sebre amb a qui rall; i tu ¿que series aquell regitger anomenat Capdarmere?

— Per ell me tenc i es mateix que dos homos de ca seua no se quins, tengueren s'acudit de ferar dins un sac, tirant-lo dins la mar amb una pedra an es coll.

Gota no los n'haguessen treta quant sentiren aquell atlotell descapdallar-se d'una manera tan valenta — Pero tanta sort, afegí, que duia, dins sa troca es meu guinavetó, aquell quinavetet sabeu, de manec negre i de manec blanc, i pegant una guinavatada an es sac el vaig foradà omplint-lo es mateix temps d'arena, i e-hu de pensar que de cada grà sorti un xot o euveia de lo mes presents, com poreu vourer-los voltros mateixos a su qui devant.

— I s'arena era d'aqueix mar?..

Ja e-hu crec... vourer-los es sol, tocarlos sa terra i sortirne uns animalons de lo mes garrits fou tot ú.

Quant es mercaders e-hu sentiren se pegaren una uiaida admirants'en altamente; i es que mai son més bons d'enganyar ets homos que quant los prometen beneficis no cap-pensats. — Mos sabries dir si encare n'ha romassa més d'aquesta arena an es fons de la mar.

— ¡Vaja si encara n'hi ha romassa!

Figurau-vos que aposta per voltros n'he dexada.

Es mercaders prenguent ventatje coregueren cap a sa vorera de la mar mentres En Capdarmere, qui los venia derrera, no s'aturava de cridar fort veuent la seua.

— ¡Oh porquers i porqueroles, pastors i pastores d'aqueis llocs! e-hu vist mai en sa vostra vida unes euveies i xots tan grassos i presents nadar dins un bassoi tan ample?

Aixo e-hu deia referint-se a ses ones blanques.

Es mercaders sentint s'estabeix d'aquell jovenot li demanen curiosos es motiu. Mes aquest no pogué manco de riurer-s'en, recordant que si un dia li donaren un pols de tabac i una fava com-a preu d'es bous, are los feia ses tornes diguent-los que an es fons de la mar e-hi trobarien sa seua fortuna... Ell s'ho begueren i lo qu'es pitjor comportaren qu'En Capdarmere los tiras dins s'aigo.

Ben prest e-hi foren i mentres graponetjaven, no per agafar cabres ni cabrits, sino qualque roca de sa vorera per sortir-ne de sa llosa que los havia tornada parar aquell pastoret que los paresqué un deixat de sa mà de Deu i en so cap un poc a les onze are el sentien com més xalest qu'unas castanyetes les deia d'enfora:

— Ja e-hi tornareu a comprar bous enganant el germà proisme; no, lo qu'es a les hores m'heu pagat es guinavetet i es llòp més de lo just raonable... Això es anar per llana i roman-drer tossos... E-hu veis are com es millor cavaller cau d'es cavall i es més pintat pega sa tropessada i tumbalera quant s'encapirona en desitjar bens extraordinaris i sobre tot demunt s'esquena de qualcu'n d'aqueis desventurats que se passetjen demunt sa terra que tengueren sa dissort de no neixer en so seny cumplit, perque més prest o més tart sa justicia demanarà revenja per ells.

Mentres tant es dos mercaders dins la mar entre glopada i glopada d'aigo saladada que los entrava dins sa boca, de manaven de bon cor an'En Capdarmere que per amor de Deu los tregues

d'aquell ball, mes aquest que tenia un bon cor així com milló pogué i sabé, los dugué a sa vorera i es mercaders agraits encare prometeren que li donarien d'es bous es preu just i raonable... com així e-hu feren. ¡Ah idò! qui es cofrare que prengui candela.

A. PONS

La Soledat, 27 Sept.

Décimes desbaratades

XIII

Dues espies secretes desde'l Perú amb uns «gemelos» veren com p'es «Dardanelos» es Turcs feien «teresetes» fent pagá dues tresetes pe s'entrada general; i quant tot aquell local tengueren casi invadit llavó repertiren frit sistema «L'Imperial».

XIV

Barquetjant dins el Mar Mort En Lamèc i n'Herodies trobaren ses xeremies qu'un any antes dins Francfórt En Dercastes amb gran sort filosofant inventà perque's pogués recreà un deixeble d'En Darwin qu'amb so seu mestre a Pekin aprengueren de tocà.

XV

Un dia anant de cami just defora ets «Hostals Nous» se menjaren sisénts ous N'Octavi i un caputxi i en lloc de beure vi prensaren dins un tassó uns calsons d'un impressó i uns guardapits de sac qu'havia perduts Isaac anant a sa processó.

XVI

Coranta mil ex-claustrats reunits en Consistori cantaven un «Responsori» per tots es guardies-jurats, qu'estiguessen graduats de Doctors en Dret Canònic. I sabent això's fill Prodic totduna va protestà devant el Rey Baltasà, qu'era Magistrat teutonic

ORTÉP.

Aquest marino coll tort, pareix que ja está retut com qu'estiga convençut que sols navegá amb aixút seria sa seua sort.

Secció local

Gracies a Deu, l'lm. Sr. Vicari Capítular, don Antoni M.ª Alcover, va millorant de cada dia de sa greu malaltia que ha tenguda. Els metges en donen molt bones esperances i ell mateix se troba ben animat.

N'estam contentíssims i seguirem demanant a Deu que, si convé, li doni prest salut completa per porer emprendre altre volta es seus trabais per be de la Esglesia i de Mallorca.

Per alcançar sa seua salut es Clero de la Parroquia i ses comunidats religioses han fetes aquests dies passats ses rogatives que va manar que's fessen el Sr. Governador Esglesiàstic. A sa esglesia de la Santa Familia han fet a una Novena amb aqueix mateix objecte i hi han aplicats també tots ets exercicis des vespres. I ets exploradors amb so mateix fi farán una visita a la Mare de Deu de Bon Any.

Diumenje qui ve en es Convent de Sant Vicens Ferrer hi baurá festa solemne de la Mare de Deu del Roser. A les set i mitja hi haurá Missa de Comunió general, a les 10 Ofici amb sermó que predicarà el P. Llorens Caldentey O. P., i es capvespre a les quatre i mitja sa processó del Sant Rosari que passarà p'es carrés de costum. Se desitja que per allà on ha de passar sa processó posin banderes.

Hi haurá Jubilen desde mig-dia des Dissapte fins a les 12 de sa nit des Diumenje.

A sa mateix Esglesia dels Dominics sa asociació de sa Cort de Maria dedicarà a la Mare de Deu del Amor Hermós solemnes Corant-Hores es dies 8, 9 i 10 d'aquest mes.

Divendres i Dissapte, a les 6 des mati, exposició del Santíssim, a les nou i mitja Missa solemne; Es nins de sa Milícia Angélica cantaràn sa dets Angels alternant amb sa Comunió. Es capvespre a les dues i mitja, vespres cantades; y es vespre a les set, rosari, sermó, exercisi i reserva.

Diumenje, a les sis, exposició. A les set i mitja Comunió general. A les deu, després de Tercia, Missa Conventual, en que se cantarà sa Pontifical d'En Perosi. Predicarà es panegíric i farà es tres sermons des vespres el P. Antoni Serra C. M. Es vespre hi haurá exercisi, sermó i reserva.

Dia 11, a les set i mitja, se dirà un ofici en sufragi dets associats difunts.

Festa que ses religioses terciaries dedicaràn an es seu Pare S. Francesch de Asís, a sa seua capella.

Dia 3 d'Octubre. — A les set des vespre se resarà el sant Rosari amb exposició des copó, i després ses religioses amb ses alumnes de s'escola dominical cantaràn solemnes completes.

Dia 4. — A les 5, 5 i mitja, 6, 6 i mitja i 7 des mati hi haurá misses resades; a les 7 i mitja Missa de Comunió general que celebrarà el Rnt. Sr. Rector de la Parroquia. A les 8 i mitja se dirà un altra missa per ses nines i parvuls. A les 10 Missa solemne que cantaràn ses mateixes cantores i sermó que predicarà Rnt. D. Andreu Mas i Soto, Rector de Sineu.

Es vespre a les 7, rosari amb exposició, exercicis amb plática, himne a Sant Francesch i Te-Deum.

Queden convidades totes ses persones que vulguen honrar a tan gran Sant, per assistir an aquests actes.

A sa llista de ses mestres que en virtut de ses oposicions que feren han obtingudes escoles amb 1.000 pesetes de sou, e-hi lletgim es noms de D.ª Juana M.ª Bello i Llull per sa de Manacor, D.ª Andreea Juan i Verdera per sa de Fornells (Menorca), i D.ª Juana M.ª Terrassa per sa d'Ariany.

Que los sia en-hora-bona.

A sa Gaceta de Madrid de dia 25 des mes passat se publicá s'anunci de subastes que s'han de fer per adobar ses carreteres de Mallorca.

Entre altres hi ha sa de Ciutat a Capdepera, que passa per Manacor, desde es Kilòmetre 10 fins an es 53; es presupost és de 18.918 pessetes. També hi figura sa de Lluch a Santanyí, que passa per Inca, Sineu, Petra Manacor i Felanitx, desde es kilòmetre II an es 81; es presupost és de 17.824 pessetes.

A la Parroquia i a ses demés esglesies dia I comensaren a resar el Sant Rosari amb sa solemndat propia des mes d'Octubre.

El Papa ha tornat recomanar s'assistencia an aquesta devoció tan profitosa. Es bons catòlics hi haurien d'assistir tots es dies que puguen.

Totes ses escoles i costures ja estan ubertes, perque es punt s'ha acabat. Hi havia nins i nines que encara no les venia an això. ¡Si haguessen de fer es seu gust, de bona hora arribarien!

Ses figures ja donen a rebre de tot. ¡Per paga Sant Miquel ja és passat! Hi ha haguts molts de rultons i s'han pogut vendre a bon preu, a 9 pessetes, i a mes.

Figures bones per menjar la gent també se'n han cuides així mateix.